

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Katarzyna Gajewska

w sprawie **K. A.**

ukaranego za czyn z art. 94 § 1 k.w.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 6 kwietnia 2023 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Wieliczce

z dnia 26 września 2022 r., sygn. akt II W 646/22,

**uchyla zaskarżony wyrok w zakresie braku obligatoryjnego
rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia
pojazdów i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Wieliczce do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 26 września 2022 r., sygn. akt II W 646/22, Sąd Rejonowy w Wieliczce, po rozpoznaniu sprawy K. A., obwinionego o to, że w dniu 18 czerwca 2022 r. około godziny 06:39, w S. na ul. [...] w strefie zamieszkania kierował pojazdem mechanicznym marki O. o nr rej. [...] nie mając do tego wymaganych uprawnień, tj. o wykroczenie z art. 94 § 1 k.w., uznał go za winnego popełnienia

czynu, zarzuconego mu we wniosku o ukaranie, stanowiącego wykroczenie z art. 94 § 1 k.w. i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1500 zł (pkt 1). Wyrok nakazowy zawierał ponadto wyłącznie rozstrzygnięcie o kosztach procesu (pkt 2). Wskazany wyrok nakazowy nie został zaskarżony i uprawomocnił się.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny. Zaskarżył go „w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środka karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, na niekorzyść obwinionego K. A. ” i zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w., polegające na odstępieniu od orzeczenia wobec obwinionego K. A. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, podczas gdy jego orzeczenie było obligatoryjne wobec uznania obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia, o którym mowa w art. 94 § 1 k.w.”. Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wieliczce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy poczynić dwie uwagi natury ogólnej. Po pierwsze uwzględnienie kasacji na niekorzyść jest w niniejszej sprawie dopuszczalne, albowiem została ona wniesiona przed upływem 3 miesięcy od daty uprawomocnienia się zaskarżonego wyroku (art. 110 § 2 k.p.s.w.). Odpis wyroku nakazowego doręczono obwinionemu w dniu 11 października 2022 r., a oskarżycielowi publicznemu w dniu 30 września 2022 r. (k. 23). Z tych względów należy przyjąć, że wyrok nakazowy uprawomocnił się z dniem 19 października 2022 r. Należy nadmienić, iż w związku z tym, że podczas wprowadzania wyroku nakazowego do systemu C., z którego drukowane są odpisy wyroków doręczane stronom, wdał się błąd, na skutek którego – w wersji zamieszczonej w systemie – w pkt. I sentencji wyroku nakazowego zamiast prawidłowego imienia i nazwiska „K. A. wpisano imię i nazwisko „S. R.”, przy jednoczesnym zaleganiu w aktach sprawy oryginału wyroku nakazowego z prawidłowymi personaliami obwinionego (k. 17), uznano za konieczne ponowne doręczenie wyroku nakazowego w prawidłowej wersji

(k. 21). Odpis z prawidłowymi danymi został doręczony obwinionemu w dniu 18 października 2022 r., natomiast oskarżycielowi publicznemu w dniu 14 października 2022 r. (k. 23).

Po drugie, co zaakcentowano także w uzasadnieniu kasacji, w postępowaniu kasacyjnym jest dopuszczalne uchylene zaskarżonego orzeczenia wyłącznie w części, w jakiej nie zawiera ono rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego, którego zastosowanie było obligatoryjne (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I KZP 21/14, OSNKW 2016, z. 1, poz. 1).

Rację ma Prokurator Generalny, że zaskarżony wyrok nakazowy został wydany z rażącym naruszeniem przepisów wskazanych w zarzucie kasacji. Zgodnie z art. 94 § 3 k.w., w razie popełnienia wykroczenia, o którym mowa w art. 94 § 1 k.w., orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów. Przepis ten nakłada na Sąd *meriti* obowiązek orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów w przypadku ukarania za czyn z art. 94 § 1 k.w. W takim, kategoriycznym, brzmieniu przepis ten obowiązywał zarówno w dacie popełnienia wykroczenia (18 czerwca 2022 r.), jak i wydania zaskarżonego wyroku nakazowego (26 września 2022 r.), nie pozostawiając Sądowi Rejonowemu żadnej dowolności w zakresie orzekania o zakazie prowadzenia pojazdów. Tymczasem zaskarżony wyrok nakazowy takiego rozstrzygnięcia nie zawiera.

Powyższe uchybienie ma oczywisty wpływ na treść wyroku. Na skutek nieorzeczenia przez Sąd Rejonowy w przedmiocie zakazu prowadzenia pojazdów, zaskarżony wyrok nakazowy nie zawiera rozstrzygnięcia o charakterze obligatoryjnym. Powyższe powoduje, że K. A. nie ponosi konsekwencji prawnych swojego czynu, które zgodnie ze wskazanymi w zarzucie kasacji przepisami zobligowany jest ponieść.

Rozpoznając sprawę ponownie w zakresie, w jakim uchylono zaskarżony wyrok i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, Sąd Rejonowy w Wieliczce uczyni zadość przepisom prawa materialnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]

